

אזרחים ושוטרים אווזים בהיסטריה בגופת דליה, בשעה שהיא מועברת לחוף

בתדהמה את מבטו מן הילדה, היא נראתה כאילו נרדמה במיטתה: רק רגליה וידיה היו מעוותות. אולם על פניה היתה נסוכה ארשת של שלווה, כשל ילדה נמה.

התרגו במהרה אל החוף. עשרות ידים הושטו לקבל את הגופה הרטובה. משהו הושיט נייר עתון — והילדה נעטפה בו. כשהם נושאים את הילדה מעל לראשם, פתחו עשרות אנשים בריצה מטורפת אל מכרזית המשטרה. את המהומה ליוו שריקות של עשרות משרוקיות, צעקות היסטוריות וצפירת מכונות. משהו פקד: "סע למכון הפאטור-לאגי!"

מן האיצטדיון הסמוך בקעו שאגות-גיל של קהל משולהב.

אספתי את מצלמותי וקפצתי לחוף. הסירה הריקה רעדה לרגע מן התנופה הפתאומית, והחלה שוקעת לאיטה במים. היא כבר עשתה את שלה.

בכיוון אליו, ביקשתי שרק שוטר אחד יעלה לסירה, מאחר וזו היתה כבר מלאה מים. אך בטרם השלמתי את המשפט, כבר התייגדדה הסירה תחת משקלם של עוד שלושה שוטרים. דפנותיה שקעו יותר ויותר במים. משהו צעק לעברני: "אתה בעצמך צא מה-סירה!"

לבסוף נשארו שלושה איש בסירה: קצין, שוטר ואנוכי. השוטר חתר, אני הכנתי את מצלמותי והקצין התכונן למשוח את הגופה.

★ ★ ★

שינה במיטת המות

הזרנו אל אמצע הנחל. הקצין התכופף מעל למים, אחז בשמלתה של הילדה, והרים אותה אל הסירה. השוטר ואני סובבנו אינסטינקטיבית את מבטינו מן ה-מחזה המחריד. אפילו הקצין הסיר לרגע

כי אני עתונאי, צעקתי — מאוחר יותר אמרו לי שצעקתי כמטורף — לעבר קבוצת המחפשים שעל החוף: "הנה הילדה! מצאתי את הילדה!! בואו, בואו הנה מהר! מהר!"

מאותו רגע התפתחו העניינים במהירות מסחררת. תוך שניות נעלמו המחפשים מן החוף והצטופפו ליד, שוטר ששמע את צעקותי הוציא משרוקית והחל שורק בהיסטריה. עשרות שוטרים, שניצבו בתפקידי שמירה ליד שער האיצטדיון, שמעו את השריקות ופתחו בריצה מבוהלת לעברני. מאות אנשים שלא נכנסו עדיין למגרש ה' כדורגל, וראו את השוטרים רצים, הצטרפו אליהם בריצה ובצעקות. עד מהרה הייתי מוקף המון רב, נרגש, נסער ומוזעזע.

מהחוף צעק אלי משהו: "קח אותה לסי-רה!" אחר יעץ: "תחזיק אותה! אל תתן למים לסחוף אותה עוד פעם!" קצין משטרה קרא לי להתקרב בסירתי אל החוף. חתרתי

דיקה על פני המים. הוא היה כבד למדי. התאמצתי.

הוופץ התרומם. הרגשתי כאילו אלפי נמר לים מטיילות על גופי. השיח היו שערות של ראש קטן. התקרבותי עוד יותר, וכשאני רועד כולי הרמתי שוב את החפץ מעל לפני המים. המחזה שנגלה לעיני היה המוזעזע ביותר שראיתי בחיי.

על קצה המשוט נחה גופתה של ילדה קטנה. את פניה לא ראיתי, כי היא צפה על פניה. היא לבשה שמלה בעלת משבצות כהות — אותה שמלה שהמשטרה תיארה אותה בפירוט. ידעתי: מצאתי את דליה אליה.

★ ★ ★

שריקה היסטורית על החוף

את חיפשי התחלתי אמנם במסגרת תפקידי כעיתונאי, אולם ברגע זה שכחתי